

име? Защо то ѝ е познато? Защо то звучи така дълбоко в душата ѝ? Защо тя е уверена, че не за пръв път го чува? Кой ѝ е говорил по-рано за тази пастирка от далечните диви планини! Тя се силеше да си спомни, в някои мигове беше на прага да го налучка, но всичко пак изчезваше в тъмнините на съзнанието ѝ. И изведнъж тя се сепна и без да усети се плесна леко по коляното. Тя чу това име на първия концерт в големия дворец. „Ди-ка“! То звучеше във всички песни, то се преплиташе във всички мелодии, то проникваше във всички души.

Остра, неизпитвана до сега болка клъвна сърцето на Лира. Тя, която бе свикнала да говорят само за нея, дори, както си представяше, да мислят само за нея, сега за пръв път усети непоносимата горчивина на ревността. И сега вече той не ѝ изглеждаше див и недосялан планинец, доведен от баща ѝ за развлечение и разтуха, както би си довел една опитомена маймуна или един пъстър папагал. Сега той ѝ изглеждаше велик, съвършен, красив и дори недостижим. Неговите живи, кръгли очи я пронизваха, неговият ясен, чист и светъл поглед я стапяше, неговият сладък младежки глас я упойваше. Но ето, той я смята за чужда, може би му е противна, той може би я понася и ѝ отвръща само защото е дъщеря на владетеля. Той мисли за някаква дива пастирка, която, според него, е най-красивото момиче на света. А как ѝ се искаше той да мисли за нея, да говори за нея, само за нея. Да я чака с трепет и да я изпраща със съжаление. Как жадуваше да чуе в песните му своето име. „Ли-ра!“ Как тези два звука биха залели сърцето ѝ с неизразима радост! Как биха потопили душата ѝ в блаженство! Как биха я направили най-щастливата девойка на земята!...